

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

17. Apum in cubilibus defendendis potentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

musca dicitur, propter immunditiam, qua exterminat suavitatem olei. Hebræi odio & detestatione Accaronitarum, qui illis diu infesti fuerunt, principem dæmonum, Beelzebub, solebant vocare, eadem scilicet voce, qua illi summum suum deum nominauerunt. Nominarunt autem sic, vel quia illum ad muscarum calamitatem auertendam inuocauerunt; vel quia multo victimarum sanguine illud Idolum aspersum, semper muscis plenum, oblidebatur. Tanti fiebat ab illis gentibus muscarum vexatio, vt ad eam auerruncandam proprium Numen destinandum iudicaret: rectius facturi, si verum Numen non offendissent, quod muscas scelerum vltices excitauit.

XVI.
 Fortunat
 Presb in vita
 S. Medardi.
 & Sur. tom. 3.

Sed in exemplis, quæ sacris, quæ profanis videamus, quid muscæ possint. Inter quas & apes computantur, & vespa, & crabrones, & denique minorum gentium examina. De apibus illud tradit Fortunatus presbyter. S. Medardi Ecclesia, inter raris opes, apum aluearia habebat, ea nocturnus fur rapacissimis manibus tollebat. Apes, etsi alioqui, in tenebris, quietæ, tamen vbi lauernionem senserunt, factæ agmine, nebulonem aggressæ infugam verterunt. Neque contentæ, eum à stationibus suis repulisse, fugientem aculeatis stimulis sauciantes pertinacissimè sunt persecutæ, nec à puncturis antè destiterunt, quàm reus plagis vndique tumidus, & apibus, toto corpore, circumseptus, ad ipsum D. Medardum, nolens volens peruenisset. Itaque ad sancti pedes supplex prouolutus, crimen fatetur, veniam precatur, opem flagitat. Non sunt ad ignoscendum difficiles Diui. Quare & Medardus facillè veniam dedit efflagitanti, manûq; extendit, vt Episcoporum mos est, & signo crucis ducto, absolutionem, benedictionemq; impertijt. Mira res. Eadem carmonia Præfati & crimen aboleuit, & abegit apes, quæ illico, homine relicto, ad aluearia sua redierunt. Ita in apibus diuina iustitia supplicij furanti constituit, & quid Sanctorum virtus posset, demonstratit.

XVII.
 Demonstrarunt & homines sæculi, tam exigua esse mortalium potentiam, vt etiam toti exercitus possint vel ab apibus profigari. Verum enim est, vt Ammianus Marcellinus ait, quod in distinctis necessitatibus nihil tam leue sit, quod non interdum etiam, contra sperata, rerum afferat momenta magnarum. Ita Themiscyrenses,

renses, contra oppugnationem Luculli, se defendisse testatur Appianus Alexandrinus. *Pars exercitus, contra Themiscyrenses turribus utebatur & ag genibus, & cuniculos tam amplos fodiebant, ut in eis pugna committerentur subterranea. Hos oppidani superne aperiebant, & per foramina demittebant in operarios vrsas, aliasq; bestias, & apum examina.* Quod si ad vrsas potiùs irritandas, quàm ad expellendos hostes apeshic seruijsse putentur; memoria tradidit Iouianus Pontanus, cum rex Vicarum oppidum occupare, constituisset, primòque impetu, vallo eruto, fossam transgressi milites, alij muros missilibus oppugnare, alij scalas applicare coepissent; oppidanos, quanquam repentino regis aduentu percussos, nihilo tamen segniùs armatos, subito, in muro apparuisse, ac transilire conantes lapidibus repulisse. Cum autem regij acriùs instarent, nec à muro repelli possent, complura apum aluearia, quæ fortè paulò antè ex agris, metu hostium, intra castellum, congesserant in muros, arrepta in hostes deuoluerunt, quorum fragore irritata apes, cum circumuolarent, non solum os atque oculos oppugnantium incessabant, verùm etiam sese armis, & interioribus tunicis inferentes, eos maiore quadam molestia, & malo afficiebant. Atque hoc modo, sese, & oppidum diutatos esse, donec vi maiore, subrutis mœnibus, in deditionem venirent. Consimilia de apibus plura leguntur. Nam & Hieronymus Oforius scribit, in Africana expeditione, Barrigà, Lusitanorum duce Xiatimenses fortissimè oppugnante, reque ad vltimum discrimen adducta, innumerabilia aluearia apum, quibus abundabant, incensa atque è mœnibus fuisse præcipitata. Itaque Lusitani & aluearium flammis ambusti, & apum aculeis stimulati, receptui canere, & oppugnationem deferere coacti sunt. Idè aiunt Turcis, in Hungaria, & Episcopi Agriensis ditione, contigisse. Si homines, aluearia in castra, & apes in milites conuertere possunt; cur non & Deus eiusmodi acie vtatur, quam natura spiculis armauit?

Enimuerò vtatur, & vsus est. Quippe de vespis & crabronibus, sacer codex ita loquitur, immo in eo, ad Israëlitas, Deus, hostes eorum de terra promissionis eiecturus: *Terrorem meum mittam in præcursum tuum, & occidam omnem populum, ad quem ingre-*

Appian.
Alex. de bello Mithridatico.

Iouian Pontan. de gestis regis Alphonfi I.

Ofor lib. 8.
de reb. Africae & Indiciæ.

Phil. Camerar cent. 1.
Hor. subsec. cap. 8.

XVIII.

Exod. 23. 27.